

РЕШЕНИЕ

№ 4815

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 12.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **5647** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на И. И. Т. от [населено място], представлявана от адв. С. К., със служебен адрес: [населено място], [улица], офис № 303 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-002515/31.05.2022 г., издадена от полицейски инспектор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на жалбоподателя е (наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а” от ЗДвП – прекратяване на регистрация на ППС с рег. № СВ 2727 НМ за срок от 6 месеца, като в тази връзка са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели. В жалбата се твърди, че собственикът на процесното ППС – И. Т., не следва да носи отговорност и не следва да търпи негативите от извършването на нарушение от едно друго лице, тъй като не е знаела, нито е била уведомена или е допускала, че автомобилът е управляван от лице с отнето СУМПС, поради изтичане на контролни точки. Изтъква се, че доколкото

водачът на автомобила е притежавал в себе си СУМПС, то собственичката на автомобила не е имала възможност, средства или компетентност да извърши проверка дали същият е с отнета правоспособност. Моли за отмяна на оспорената заповед с всички последици от отмяната ѝ, а именно – да бъдат върнати иззетите СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели. В съдебно заседание жалбата се поддържа. Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел Пътна полиция в Столична дирекция на вътрешните работи не се ангажира със становище по делото.

Административен съд – София-град, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1524 от 09.12.2016г. зам. министър на МВР, действащ по заместване от името на министърът на вътрешните работи въз основа на заповед № 8121з – 1496 от 06.12.2016г., на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата е определил да осъществяват контрол по ЗДвП определени структури на МВР, сред които и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със заповед № 1618 от 26.02.2018г. Директорът на СДВР е възложил на определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които е и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“.

Жалбоподателят И. И. Т. е собственик на лек автомобил, марка: „А.“, модел „А3“ с рег. № СВ 2727 НМ, видно от приложения по делото Договор за покупко-продажба на МПС от 25.05.2020 г.

С обжалваната заповед № 22-4332-002515/31.05.2022 г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б.“ а“ от ЗДвП, полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство: лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от шест месеца, като в тази връзка са отнети свидетелството за регистрация на МПС и два броя регистрационни табели. Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че на 28.05.2022 г. в 14:33 часа в [населено място] е установено управление на въпросния лек автомобил от лице – Р. С. Б., което „не притежава СУМПС – отнето по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП, за което му е съставен

АУАН серия ГА № 45647/28.05.2022 г.“. Видно от представения по делото АУАН серия ГА № 45647/28.05.2022г., на 28.05.2022 г. в 14:33 часа в [населено място] е установено управление на въпросния лек автомобил от Р. С. Б. с „отнето СУМПС, поради изтичане на всички контролни точки“, „като е загубил правоспособност по реда на чл. 157,ал. 4 от ЗДвП“.

По делото не са налице данни за връчване на заповедта за налагане на ПАМ от 31.05.2022г., но доколкото жалбата е подадена на 10.06.2022г., съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесет дневен срок от съобщаването ѝ.

Жалбоподателката и Б. имат общо дете. Б. страда от диабет, в резултат на заболяването му през януари 2022г. му е ампутиран долен крайник.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото заповеди № 8121з – 48 от 16.01.2015г. на министъра на вътрешните работи и № 1618 от 26.02.2018г. на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени достатъчно ясно и изчерпателно. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът

съобрази следното:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки.

Видно от текста на закона, един от субектите на мярката по чл. 171, ал.1, т. 2а, б. "а" от ЗДвП може да е собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. Съгласно чл. 157, ал. 4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. При тази правна уредба съдът приема, че предпоставките, уредени в обсъжданата правната норма за налагане на принудителната административна мярка са налице, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона и то в минималния срок, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност. Във връзка с възраженията на жалбоподателя, следва да се посочи следното: от обстоятелството, че на него като собственик на автомобила не му е съставен акт за административно нарушение той не може да черпи благоприятни за себе си правни последици. На следващо място по делото се установи, че собственикът на автомобила не е положил дължимата грижа и е допуснал ползването му от лице, което е сред изброените в хипотезата на чл. 171, ал.1, т. 2а от ЗДвП. Обстоятелството, че партньорът на жалбоподателката има свободен достъп до ключовете на автомобила и очевидно няма и задръжка да ползва автомобила без специално разрешение, не може да автоматично да освободи от отговорност собственика на автомобила. Напротив, доколкото няма официални данни за противоправно отнемане на автомобила от Б., нито дори твърдение в тази насока, съдът приема, че жалбоподателят с поведението си е допуснал извършване на нарушението. Законът не изисква да се установява наличие на знание у собственика, че е предоставил ползването на автомобила на лице, което не

е правоспособно.

Макар да е издадена изцяло в съответствие с материалния закон – чл. 171, ал.1, т. 2а Закона за движение по пътищата, съдът следва да провери дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл.1 на протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи: „Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл.1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи е ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г. Съгласно чл.5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл.1 от Протокол № 1. Първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. Накрая следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, като се предпоставките за това са тя да е предвидена в закона, да е в интерес на обществото и да е спазен справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т.е. намесата трябва да е съразмерна.

Понятието „собственост“ по Конвенцията има автономно значение, което не се

ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, което безспорно попада в приложното поле на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, затова няма смисъл да се обсъжда подробно обхватът на понятието по Конвенцията.

Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца не само той лично, но и чрез друго лице да си служи с вещта, която притежава.

Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена, със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от неправопособен водач или водач с отнето СУМПС е дейност, която носи висок риск за живота и здравето на водача, евентуалните пътници в автомобила и другите участници в движението, както и за материални щети. Мярката е годна да изпълни целта си – несъмнено е, че по време на дерегистрацията, автомобилът не може да бъде предоставен за ползване на други неправоспособни водачи и по този начин да се създадат предпоставки за пътнотранспортни произшествия.

Доколко е налице справедлив баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото, следва да се преценява с оглед конкретната ситуация: По делото се установи допускане на ползване на автомобила поради небрежност от водач, който е загубил правоспособността си. Като собственик на автомобила жалбоподателят е длъжен така да си служи с него, че да не допуска автомобилът да се ползва от лице, което няма право да управлява МПС. Като не е изпълнил това си задължение, съдът приема, че в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя не е засегнато по недопустим от Конвенцията начин доколкото мярката е със срок на действие 6 месеца.

Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. Разноски от страна на ответника не са претендирани и следва да останат в тежест на страните така, както са направени.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 15

състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. И. Т., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. С. К., със служебен адрес: [населено място], [улица], офис № 303 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-002515/31.05.2022 г., издадена от полицейски орган - полицейски инспектор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на И. И. Т. е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 2а, б. „а” от ЗДВП – прекратяване на регистрацията на ППС с рег. № СВ 2727 НМ за срок от 6 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДВП.

СЪДИЯ: